

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.183/2012/5. szám

A Szegedi Ítéltábla Vincze és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vágó Laura ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Sári Emma ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen kezesi szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. január hó 27. napján kelt 10.a.P.22.338/2011/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 16.500.000 (Tizenhatmillió-ötszázezer) Ft-ot és ezen összeg után 2010. július 16. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett minden naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 3.400.000 (Hárommillió-négyszázezer) Ft első- és másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a felperes 900.000 (Kilencszázezer) Ft sürgősen lerótt fellebbezési eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek 50-50 %-ban tulajdonosai a **(eladó cég neve)** -nek. A **(eladó cég neve)** (a továbbiakban eladó) 2009. október 6. napján adásvételi szerződést kötött **(vevő neve)**-vel (a továbbiakban vevővel) a **(lakópark neve, címe)** lakóparkban található ingatlanon megvalósulás alatt álló lakóépületben a majdani társasházi alapító okirat szerint kialakítandó **(hrsz 1)** hrsz. alatt felvételre kerülő társasházi öröklakás és a **(hrsz 2)**. hrsz. alatt felvételre kerülő gépkocsi beálló tulajdoni hányada vonatkozásában.

A szerződéskötéskor a vevő 3.000.000 Ft foglalót fizetett, majd részteljesítésekkel további 4.000.000 Ft-ot. Röviddel ezt követően az építkezés pénzügyi fedezet hiányában leállt. Az alperes a felperessel kötött szóbeli megállapodás alapján

azonban vállalta a projekt további finanszírozását. Közrehatására a vevő a lakás teljes hátralékát ezt követően megfizette, így összesen 16.500.000 Ft került részéről megfizetésre. A teljes vételár kifizetésének feltételeként a vevő kikötötte, hogy az alperes vállaljon készfizető kezességet. A készfizető kezességre vonatkozó szerződés 2010. április 9. napján jött létre, mely szerint amennyiben az eladó társaság nem teljesítéséből kifolyólag a **(eladó cég neve)**-nek bármilyen fizetési kötelezettsége keletkezik a vevő felé, abban az esetben az alperes a fizetési kötelezettségért készfizető kezesként helytáll. Az építkezés ezt követő 2 nap elteltével ismét leállt. A vevő számára egyértelművé vált, hogy az ingatlan nem fog elkészülni, ezért követelte az általa kifizetett pénzösszeg visszafizetését. A **(eladó cég neve)**-vel az adásvételi szerződést 2010. július 1. napján felbontotta, a **(eladó cég neve)** vállalta, hogy a vevő részére 15 napon belül visszautal 16.500.000 Ft-ot. Az eladó és az alperes részéről e határidőn belül teljesítés nem történt.

Ilyen előzmények után kötött a vevő a felperessel 2010. július 16. napján megállapodást az adásvételi szerződés felbontásából eredő követelés elszámolásáról. A megállapodásban a felperes vállalta 16.500.000 Ft vevő részére történő megfizetését. A vevő hozzájárult, hogy az átvett ellenérték fejében a vevőnek a **(eladó cég neve)**-vel szemben fennálló valamennyi követelése az azt biztosító valamennyi mellékkötelezettséggel együtt - ideértve különösen a készfizető kezessel szembeni követelést - a felperesre átszálljon. A szerződésben kimondták: a vevő jogutódja a felperes. A felperes jogosulttá válik mindazokat a követeléseket érvényesíteni, amelyek a vevőt megillették.

A felperes kereseti kérelmében 16.500.000 Ft és annak 2010. július 16. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatai, valamint a költségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az eladó és a vevő közötti adásvételi szerződés a felek közös akaratával 2010. július 1. napjával felbontásra került. A felbontástól számított 15 napon belül az eladó társaság és a készfizető kezességet vállaló alperes a 16.500.000 Ft visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget. A felperes és a vevő között 2010. július 16. napján megkötött megállapodással a vevő az eladó társasággal, valamint az alperessel szembeni követelését a felperes részére átruházta, így a követelés engedményezésre került. Keresete jogcímét a Ptk. 274. § /2/ bekezdésében és a 329. § /1/ bekezdésében jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a kezesi szerződés alapján az alperes kizárólag akkor lett volna köteles teljesíteni, ha a vevő erre őt felhívja. Az alperesnek arról sem volt tudomása, hogy az adásvételi szerződés felbontásra került és ebből származóan 16.500.000 Ft összegű fizetési kötelezettsége keletkezett a társaságnak a jogosult felé. A felbontást megelőzően vagy legkésőbb a felbontásakor a jogosult és a társaság köteles lett volna minderről értesíteni az alperest. Felperes semmivel nem igazolta, hogy az általa kifizetett 16.500.000 Ft megegyezett azzal a követeléssel, amivel tartozott a társaság a jogosultnak. A megállapodásban az eladó társaság szerződést kötő félként nem szerepelt. A felperes, mint a társaság 50 %-os tulajdonosa kötötte a megállapodást. Életszerűtlen, hogy a felperes fel sem szólította a társaságot az általa teljesített követelés megfizetésére, ugyanakkor az alperessel szemben mintegy 9

hónap elteltével lép fel ezzel az igénnyel. Álláspontja szerint a társaság az adásvételi szerződés felbontásából származó fizetési kötelezettségének eleget tudott volna tenni. A **(eladó cég neve)** működésének ellehetetlenülése a felperes magatartása miatt következett be, emiatt peres eljárást is kezdeményezett a **(eladó cég neve)** nevében a felperessel szemben a ...-i Bíróság előtt 326 millió forint összegű kár megtérítése iránt, amit beszámítási kifogásként kívánt érvényesíteni.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt perköltség megfizetésére. Jogi álláspontja az volt, hogy előbb a felperes és az eladó társaság között tartozásátvállalás, majd utóbb a felperes és a vevő között engedményezés történt. A meghallgatott tanúk és a felperes személyes előadása alapján is az állapítható meg, hogy a felperes belépésére a hárompólusú jogviszonyba nyilvánvalóan azért került sor, hogy a vevő felé fennállott társasági kötelezettség rendezésre kerüljön, nem pedig azért, mert a felperes egyszerű követelést kívánt vásárolni, vagy a vevő célja a követelése átruházása lett volna. Erre utal, hogy a felperes a megállapodásban hangsúlyozottan, mint az eladó cég tulajdonosa lépett fel. A vevő - időközben elhunyt - fiának tanúvallomása alapján az is megállapítható, hogy a megállapodás azért történt, mert a vevő visszafizetés hiányában rendőrséggel fenyegetőzött. Ezt a következtetést támasztja alá a keresetlevél azon tényállítása is, hogy a felperes a cég és az alperes helyett teljesített kifizetést. A perben az is megállapítható volt, hogy a tartozásátvállalásról, a társaság helyetti kifizetésről, illetőleg az ezt követő engedményezésről az alperesnek tudomása nem volt, a jogügyletben érdemi nyilatkozatot nem tett és az engedményezést megelőző tartozásátvállaláshoz hozzájárulását sem kérték. E megállapításokat támasztja alá a vezérigazgató tanúvallomása, mely szerint sem az eladó társaság, sem az alperes nem volt fizetőképese, és kifejezetten ezért lépett be a jogviszonyba a felperes, mint magánszemély tulajdonos. Ezzel összhangban áll a felperes személyes előadása is. Mindebből következően a megállapodás megkötésében a felperest az eladó helyett történő fizetés motiválta, nem pedig engedményezési szerződés keretében követelés vásárlása. A tartozásátvállalásról ugyan nem készült írásbeli szerződés, és ebben kifejezett szóbeli megállapodás sem jött létre, azonban a tartozásátvállalást a Ptk. nem köti alakszerűséghez. A bíróság álláspontja az volt, hogy a felperes és az eladó társaság egyértelmű szándéka a tartozás átvállalása volt, így a megállapodás ráutaló magatartással való létrejötte megállapítható. A tartozásátvállalás viszont érintette az alperes kezési pozícióját, hiszen a törvény erre az esetre az ő védelmében írja elő a hozzájáruló nyilatkozat megadását. Erre pedig nem került sor, így vele szemben az eredeti kezési szerződés alapján követelést érvényesíteni nem lehet. Habár az engedményezésnél a követelést biztosító mellékkötelezettség is átszáll a jogutódra, azonban az alperes részvétele és hozzájáruló nyilatkozata nélkül az engedményezési szerződés részét már nem képezhette a kezessel szembeni követelés, és a felperes teljesítésével a főkötelezettség megszűnt, ezért a járulékos kezési felelősség is megszűnt.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását,

valamint az alperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelen tényállást állapított meg, a tanúbizonyításból helytelen következtetéseket vont le, ezért döntése megalapozatlan. A peradatokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes kétséget kizáróan tudomással bírt a felbontó szerződés megkötéséről és ezáltal az eladó társaság és az alperes fizetési kötelezettségének beálltáról. A felperes kifejezetten követelés vásárlás eredményeként létrejövő engedményezés keretében bonyolította ügyletét a vevővel, erről született teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt írásbeli megállapodás 2010. július 16. napján. A felperes szándéka az elsőfokú ítéletben írtakkal ellentétben kifejezetten és egyértelműen arra irányult, hogy a vevő a társasággal szemben fennálló követelését a felperesre átruházza, és ezáltal a követelés a maga egészében - az azt biztosító mellékkötelezettségekkel együtt - szálljon át a felperesre. A felperes nyilatkozatai is azt támasztják alá, hogy teljesítést kifejezetten csak a saját nevében, a követelés engedményezésének jogcímén teljesített. Az engedményezési megállapodásból egyértelműen kiderül, hogy azt a felperes magánszemélyként írta alá, amely során kifejezetten az volt a célja, hogy az eladó társasággal szemben fennálló követelést megvásárolja, nem pedig az, hogy akár az eladó társaságot, akár az alperest, mint készfizető kezest a társasághoz fűződő bármely kapcsolata miatt tehermentesítse. Azt az eladó társaság vezérigazgatója is elmondta, hogy a felperes nem kívánt a társaság rendelkezésére bocsátani a vevő részére történő visszafizetéshez szükséges anyagi forrásokat. Ebből következően a vevő „kártalanítására” kifejezetten nem a társaság helyett és nevében került sor, hanem a felperes saját nevében tett teljesítést. Ezt az alperes is megerősítette, kifejezetten azt mondta el, hogy nem az eladó társaság nevében történt a felperesi kifizetés a vevő felé. Az elsőfokú bíróság tévesen idézte és értelmezte **(tanú neve)** tanú vallomását is, és abból téves következtetésre jutott. Olyan egyetlen alkalommal sem hangzott el, hogy a felperes az eladó társaság kötelezettségét átvállalva tartozásátvállalás jogcímén teljesítene fizetést a vevő részére. Mindez ellentmond az elsőfokú bíróság által megállapítottaknak, ugyanis ha a megállapodás bármilyen tekintetben tartozásátvállalásra irányult volna, akkor annak főszereplői nem a felperes és a vevő lettek volna, hanem épp ellenkezőleg a felperes és a társaság. A felperes kifejezetten mint magánszemély állapodott meg a vevővel, az eladó társaság semmilyen minőségben, sem írásban, sem szóban, sem ráutaló magatartással nem tett nyilatkozatot. Ennek következtében valamennyi, a követelést biztosító mellékkötelezettség a felperesre engedményezés jogcímén átszállt. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tartozásátvállalás valójában azt eredményezné, hogy a felperes a vevő követelésének kötelezettjévé vált és ez nyilvánvalóan kizárná a vevő és a felperes közötti engedményezés létrejöttét, hiszen ezáltal az érintett követelés jogosultja és kötelezettje azonos személy lenne, amely következtében a követelés sem a társasággal, sem a kezessel szemben nem lenne érvényesíthető. Hivatkozott ezen túlmenően az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértésekre is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte arra figyelemmel, hogy az ítélet mind ténybelileg, mind jogilag megalapozott.

A fellebbezés **alapos**.

Jelen jogvitában lényegi kérdés volt, hogy az eladó cég, vevő és kezes viszonylatában kizárólag a vevői pozícióban történt alanycsere a Ptk. 328. § /1/ bekezdése szerinti engedményezéssel, vagy az elsőfokú bíróság által elfoglalt jogi álláspont szerint az engedményezés bekövetkezését megelőzően az eladó cég és a felperes között a Ptk. 332. § /1/ bekezdése szerinti tartozásátvállalás is létrejött. A tartozásátvállalás a kötelelem kötelezett pozíciójában - azaz az eladó cég viszonylatában - eredményez alanyváltozást. Tartozásátvállalás csak szerződéssel jöhet létre, a szerződés alanyai a régi és az új kötelezett, azaz magában a tartozásátvállalásban a jogosult (jelen ügyben a vevő) nem vesz részt. Ez azt jelenti, hogy a szerződés érvényes létrejöttéhez a jogosult (jelen esetben a vevő) engedélyére, vagy hozzájárulására nincs szükség, azonban a régi és új kötelezett (az eladó cég és a felperes) között létrejött szerződés tartozásátvállalásnak csak akkor minősül, ha abból a felek erre irányuló szándéka egyértelműen kitűnik (Ptk. 207. § /1/ bekezdés). Arra helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a tartozásátvállaló szerződésre a törvény kötelező írásbeli alakot nem rendel, ezért a szerződés szóban, írásban és ráutaló magatartással is megköthető (Ptk. 216. § /1/ bekezdés). Az ügyletkötés motivációja azonban egyben nem jelenti a szerződés létrehozására irányuló szerződési akarat kifejezését. Az a körülmény, hogy kit mi indít szerződés megkötésére, nem azonosítható a szerződéses jogviszony létrehozására irányuló határozott és egyértelmű akarat kijelentéssel. Alakiséghez nem kötött szerződés valóban létrejöhet szóban és ráutaló magatartással is, de találkozó szerződési akarat kifejezésre alkalmas nyilatkozatok, vagy legalább erre utaló magatartás híján szerződéses kötelelem nem állapítható meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tartozásátvállalás létrejöjjön, minimálisan arra lett volna szükség, hogy mind az eladó társaság, mind a felperes részéről erre irányuló határozott és egyértelmű akarat kijelentések, vagy ráutaló magatartások kifejtése történjen meg. Az eladó cég nem kérte a felperest a tartozás helyette való kifizetésére, és a felperes az eladó cég képviseletre, így jognyilatkozat tételére alkalmas jogosultja felé nem tett a tartozás átvállalására vonatkozó felajánlást (sőt az eladó cég vezérigazgatójának nyilatkozata szerint a felperes nem kívánt a társaság rendelkezésére bocsátani a vevő részére történő visszafizetéshez szükséges anyagi forrásokat). Pusztán az elsőfokú bíróság által értékelt felperesi ügyletkötési motívum így szerződéses jogviszony létrehozására nem alkalmas. A Ptk. 332. § /1/ bekezdése szerinti tartozásátvállaláshoz kifejezetten a felperes eladó céggel való megállapodására és a vevő, mint jogosult hozzájárulásának kérésére lett volna szükség, ez utóbbi megtagadása esetén pedig a 16.500.000 Ft összegű tartozás eladó cég számára történő átadására, ezzel olyan helyzetbe hozatalára kellett volna sor kerülni, hogy a vevő felé az eladó cég fizetési kötelezettségét teljesíthesse. Tény, hogy a valóságban nem erre került sor, szerződés létrejött a felperes és az eladó cég között nem állapítható meg, de még ilyen szerződés kötésének kezdeményezése sem. Nyilvánvaló, hogy ilyen körülmények között tartozásátvállalás híján az alperes

értesítésének hiányában (Ptk. 332. § /3/ bekezdés) a kötelemből való szabadulása sem állapítható meg.

Helyesen hivatkozott a felperesi fellebbezés arra, hogy tartozásátvállalás létrejötte az eladó cég és a felperes között azért is kizárható, mert a tartozásátvállalást követően engedményezés már fogalmilag nem jöhetett volna létre, mert ha a vevő a tartozásátvállalás eredményeként az eladó céggel szembeni követeléséhez hozzájutott, úgy már nem lett volna milyen követelést engedményezni a felperesre. Amennyiben pedig az engedményezés ennek ellenére a tartozásátvállalást követően jött volna létre, úgy már nem létező követelés engedményezésére került volna sor. Az ilyen engedmény lehetetlen szolgáltatásra irányul, ezért a szerződés semmis. A szerződés semmissége ilyen esetben nem is orvosolható, ezért a szerződés érvénytelenségének következményeként az eredeti állapotot kell helyreállítani (BH 1996/379. számú eseti döntés). Logikailag tehát kizárt tartozásátvállalás mellett, illetve azt követően engedményezési szerződést kötni, holott a 2010. július 16-i megállapodásból egyértelműen megállapítható, hogy az engedményezés célja volt a felperes és a vevő közötti megállapodásnak.

Helyesen hivatkozott a felperesi fellebbezés arra is, hogy a felperes célja - egyben az ügyletkötés motívuma - egyértelműen az volt, hogy a vevő kötelemből való kiengedése oly módon történjen meg, hogy kielégítése mellett a felperes a vevő pozíciójába lépjen jogutódi minőségben. Ez utóbbit a szerződés szó szerinti kikötése is tartalmazza. A vevő a felperes teljesítésére tekintettel vállalta követelése engedményezését, és az engedményezéssel az eladó cég, vevő és kezes hárompólusú jogviszony másik két pozíciója tekintetében alanyváltozás nem következett be. A felperes a vevő helyébe lépve jogosulttá vált arra, hogy követelését az eladó társasággal, mint főkötelezettrel és az alperessel, mint kezessel szemben érvényesítse. A Ptk. 329. § /1/ bekezdése kifejezetten előírja, hogy az engedményezéssel az engedményes a régi jogosult helyébe lép és átszállnak rá a követelést biztosító kezességből eredő jogok is. Az engedményezés joghatása - a régi jogosult (jelenlegi jogviszonyban vevő) helyére belépő engedményes - a jogosulti pozíció alanycseréjét eredményezi, azonban a jogosulti jogok változatlansága miatt megköveteli, hogy az engedményesre az engedményezőt megillető jogok teljes körűen átszálljanak. Sem a dologi, sem a személyi biztosíték fennmaradásához nincs szükség a szerződést biztosító mellékkötelezettséget szolgáltató fél értesítésére, maga az engedményezés, azaz jelen esetben a vevő és a felperes közötti szerződés joghatása váltja ki az új jogosult, az engedményes kezessel szembeni követelésének fennállását.

Az alperes által vállalt kezesség kiterjedt az eladó cég és a vevő közötti szerződéses jogviszonyból eredő bármely okból bekövetkező fizetési kötelezettségeire. Az eladó cég fizetési kötelezettsége a szerződés felbontásával beállt, a vevő által megfizetett 16.500.000 Ft-ot 2010. július 15. napjáig esedékesen köteles lett volna teljesíteni. Teljesítésre nem került sor a közvetlen kötelezett részéről, így a kezes szerződésben vállalt fizetési kötelezettsége alapján a felperes megalapozottan érvényesíthet igényt az alperessel szemben.

Pf.III.20.183/2012/5. szám

Az alperes beszámítási igényének figyelembevételére nem kerülhetett sor, mert habár a Ptk. 273. § /1/ bekezdése alapján az eladó cég által érvényesíthető kifogásokra (így a felperessel szembeni kártérítési igényre) az alperes hivatkozhat, azonban az alperes

előadásából megállapítható, hogy e kártérítési igény vonatkozásában a ...i Bíróság előtt már per van folyamatban, így ezen igény kétszeres, beszámítási kifogás útján is történő érvényesítésére lehetőség nincsen.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az alperest a felperesi kereseti kérelem szerint marasztalta. Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán megváltoztak a pervesztességi-pernyertességi arányok, az alperes mind az első-, mind a másodfokú eljárás vonatkozásában teljes egészében pervesztés lett. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperest 3.400.000 Ft összegű első- és másodfokú eljárási költség megfizetésére, melynek összege áll a felperes által lerótt 900.000 Ft összegű kereseti illetékből, a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.497/2011/3. számú végzésében megállapított 1.150.000 Ft összegű felperesi költségből, a megismételt elsőfokú eljárásban hozott ítélettel szembeni fellebbezés folytán az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel szükségessé váló további 420.000 Ft összegű fellebbezési eljárási illetékből, valamint 800.000 Ft összegű, a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, /6/ bekezdése, valamint 4/A. § /1/ bekezdése alapján megállapított, a felperesi jogi képviselő által az elsőfokú eljárásban kifejtett munkával is arányban álló, ÁFA-t is magában foglaló elsőfokú ügyvédi munkadíjból, továbbá az ugyanezen IM rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, /4/, /5/ és /6/ bekezdése, valamint 4/A. § /1/ bekezdése alapján megállapított, a felperesi jogi képviselő megismételt elsőfokú eljárást követő másodfokú eljárásban kifejtett munkájával is arányban álló, ÁFA-t is tartalmazó 130.000 Ft összegű ügyvédi munkadíjból.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a felperes mind a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 10.a.P.20.471/2011/6. számú ítélete elleni fellebbezésén lerótt 900.000 Ft összegű eljárási illetéket, mind pedig jelen fellebbezési eljárásban is lerótt a Kecskeméti Törvényszék 10.a.P.22.338/2011/4. számú ítéletével szembeni fellebbezésére 1.320.000 Ft összegű eljárási illetéket. Az 1990. évi XCIII. törvény 51. § /1/ bekezdése a jogorvoslati eljárásokban érvényesülő kedvezményeket tartalmazó szabálya folytán a felperes a megismételt eljárásban hozott ítélettel szembeni fellebbezésére - a korábban teljesített 900.000 Ft összegű fellebbezési eljárási illetékre is tekintettel - csak az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás folytán beálló 420.000 Ft összegű illeték többlet megfizetésére vált kötelezetté (ltv. 46. § /1/ bekezdés 2012. január 1. napjától hatályos rendelkezései folytán), ezért a másodfokú bíróság az ltv. 51. § /1/ bekezdése figyelembevételével az ltv. 80. § /1/

bekezdés f./ pontja alapján a szükségtelenül ismételten lerótt 900.000 Ft összegű eljárási illeték visszatérítésére való felperesi jogosultságot állapította meg.

Szeged, 2012. június hó 25. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk. Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk. Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró